

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

7. Eadem ostenditur ex alia querela Pelagianorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

Quapropter ut libertatem arbitrij salvam esse sub gratia manifestet, & utramque sibi invicem conciliet, nihil prorsus adversus Pelagianos unquam offendere conatur, nisi Deum

CAPVT SEPTIMVM.
Eadem ostenditur ex alia querela Pelagianorum.

QVIA verò non exiguum comperta veritatis argumentum est, quando doctrina quæpiam sibi ex omni parte consentit, ex alio quoque capite ostendi potest, hanc & non aliam tanquam veram & genuinam conciliandi rationem Augustinum agnovisse. Nam quemadmodum gratiam cum libero arbitrio non aliter consentire facit, nisi ostendendo quod gratia non sola facit, sed aliquid etiam voluntas agit; ita è contrario adversus eosdem Pelagianos, liberum arbitrium cum gratia conciliare volens, non aliud ostendit, nisi voluntatem non solam agere, sed gratiam simul asserre influxum suum. Sciendum est enim, quod quemadmodum Pelagiani liberum arbitrium inde colligebant, quia Deus per gratiam bonum opus facere ab Augustino dicebatur; ita è contrario inde colligebant nihil agere gratiam, quia Scriptura difertis verbis voluntatis opus exigunt, nam ista duo utrumque directè repugnantia esse sentiebant. Hanc eorum ratiocinatione læpius in Aug. scriptis invenire licet, ut in libro de perfectione iustitiæ: Magnam aliquid pro sua causa se invenisse arbitratus est apud Isaiam Prophetam quia Deus dixit: SI VOLVERITIS & audieritis me, quæ bona sunt manducabitis: si autem nolueritis &c. Et Iulianus cum plures huiusmodi Scripturas congregasset, ut, Aut facite arborem bonam &c. Et: Si mihi non vultis credere operibus credite. Et, Si volueritis & audieritis me &c. tandem concludit ex humana voluntate interitum gratiæ, quam Augustinus prædicaverat: Quomodo ergo tu arbitrium liberum non negas, dicendo videlicet id per gratiam esse liberandum? Cum his igitur locutionibus liberum voluntatis seu volendi arbitrium perspicue profitentibus, non aliter conciliat gratiam Augustinus, nisi quia gratia facit velle voluntatem, nihil omnino de indifferentia præsentem vel absente satagendo. Nam in libro de prædestinatione Sanctorum, cum similem argumentationem Semi-Pelagiani adversus Augustinum verterent: Multi audiunt verbum veritatis, sed alij credunt, alij contradiunt: volunt ergo isti credere, nolunt autem illi; ut sic ex eo quod homines ipsi volunt, gratiam ab actu voluntatis credendi tollerent, respondet Augustinus: Qui hoc ignoret? Qui hoc neget? Sed cum alijs præparetur, alijs non præparetur voluntas à Domino, discernendum est utique, quid veniat de misericordia Dei, quid de iudicio. Hoc est, cum Deus alios faciat velle, alios non, discernendum est quid faciat gratia, quid non. Vnde paulò inferius: Illi quia voluerunt crediderunt, illi quia noluerunt non crediderunt. Misericordia igitur, hoc est

A operatio gratiæ, & iudicium in ipsis voluntatibus facta sunt. Quod multis interjectis eodem sensu conciliandi liberam voluntatem cum gratia, quo antea gratiam cum libera voluntate, dicit: Etsi faciunt homines & non aliquis alius sine nostra voluntate, bona quæ pertinent ad colendum Deum, ipse facit ut illi faciant. Et rursum inferius: Ideo hæc & nobis ipsis non alijs, præcipiuntur & dona Dei esse monstrantur, ut intelligatur quod & nos ea facimus, contra quam somniabant ex operatione gratiæ Pelagiani, Et Deus facit ut illa faciamus. Et in fine ejusdem libri ea quæ tradiderat in summam colligens: Probavimus cum Deus vult fieri, quod non nisi voluntas hominibus oportet fieri, inclinari eorum corda, ut hoc velint, eo scilicet inclinante qui in nobis mirabili modo & ineffabili operatur & velle. Et in libro de dono perseverantiæ, illum ipsissimum conciliandi modum intuetur, capite decimo tertio: Nos ergo volumus (cujusmodi verbis hostes gratiæ, vim operationis ejus ex voluntatis actione subruebant) sed Deus in nobis operatur & velle: Nos ergo operamur, sed Deus in nobis operatur & operari pro bona voluntate. Et circa finem libri docet credere Ecclesiam quod ita Deus habeat in potestate cor nostrum, ut bonum quod non tenemus nisi propria voluntate, non tamen teneamus nisi ipse in nobis operetur & velle. Quod etiam significatum cupit, quando non semel docet Spiritum sanctum dici ab Apostolo in cordibus nostris clamare quia clamare nos facit, Nos enim, inquit, clamamus, sed in illo, hoc est in ipso diffundente charitatem, id est voluntatem. Et in Epistola centesima quinta Christi Domini verba explicans, quibus dicit, Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis, ut Pelagianas cavillationes liberum arbitrium tolli murmurantes præveniret: Neque enim, inquit, & hoc ita sit de nobis, tanquam nihil facientibus nobis. Adiuventurum igitur Spiritus sancti sic expressum est, ut ipse facere disceretur, quod ut facimus fecit. Et ita similiter exponit Spiritum sanctum dici clamare quo efficitur ut clamemus, & interpellare pro nobis, quia interpellandi & gemendi inspirat affectum. Et Concilium Arausicanum quando dicit: Quamvis volentes agunt quod agunt, illius tamen voluntas est, à quo præparatur id est datur & iubetur quod volunt. Ecce vides etiam hinc, semper eò redire doctrinam Augustini, ut propterea nos voluntate velle bonum doceat, quia gratia facit velle: nec alia ratione esse opus liberæ voluntatis, nisi quia gratia nos propria voluntate aliquid volentes & agentes facit.

Lib. de perfectione iustitiæ, in scriptis, cap. 19.

Lib. 1. contra Iulianum, in operibus imperfectionis, fol. 133.

Lib. de prædestinatione Sanctorum, cap. 6.

Ibidem.

Ibidem.

Ibid. 1. 10.

Cap. 11.

Cap. 20.

Lib. de dono perseverantiæ, pers. 144.

Ibid. 13.

Item, 11. de verbis Domini 1. 18.

Epist. 105. ad Augustinum.

Conc. Araus. 2. can. 33.

